

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En aan hen zal Ik alle verborgenheden openbaren, ja, al de geheime verborgenheden van Mijn koninkrijk van af de dagen van ouds, en voor de toekomende eeuwen zal Ik hun bekend maken het goede welbehagen van Mijnen wil betreffende alle dingen van Mijn Koninkrijk.

LEER EN VERB. 76:7.

No. 10.

15 Mei 1911.

16de Jaargang.

GETUIGENISSEN VAN HET EVANGELIE,

door Ouderling J. M. S., Redacteur van „DESERET NEWS”.

„Luistert, o gij volk Mijner Kerk, zegt de stem van Hem, die omhoog woont, en Wiens oogen op alle menschen zijn; ja, voorwaar zeg ik, luistert, gij volk van verre, en gij die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen. Want waarlijk de stem des Heeren is tot alle menschen”. Leer en Verb. 1:1, 2.

Voor eeuwen lang, heeft de wereld de gedachte gekoesterd, dat de stem des Heeren niet meer gehoord zoude worden, toen eensklaps onverwacht, den donder gelijk, een engel verscheen, het bovenaangehaalde bericht der wereld verkondigende. – God heeft gesproken!

Voor het gekozen zaad was dit bericht inderdaad tijding van groote vreugde; maar de wereld over 't geheel, op dezelfde wijze be-invloed als de Joden in vroegere dagen door priesters en rabbijnen, klaagden den boodschapper aan als een verwaanden bedrieger. Hij gaf de sterkste proef welke ooit iemand als bewijs kon verstrekken ten opzichte der waarheid zijner boodschap: hij gaf zijn leven namelijk, – zijn getuigenis verzegelende met zijn bloed. Een wereld vol van twijfelzucht weigerde echter nog te gelooven, ja, in grooten omvang weigerde men zelfs maar te onderzoeken.

Wat dan toch, was wel de aard van zijne boodschap?

Dit: dat de dag des Heeren op handen is, en de inwoners der aarde zich hebben te bekeeren van hunne zonden en valsche

leeringen, en terug moeten komen tot God: dat zij, welke zouden willen gehoorzamen, gelukkig zullen worden gemaakt in het Koninkrijk van God, maar dat daarentegen alle ongehoorzamen een spoedig en te vreezen oordeel zal overkomen. Om de komst van Christus voor te bereiden, was het dat de boodschap Gods door Zijnen dienstknecht Joseph Smith tot het menschdom was gezonden. Dit was de aard der boodschap.

Men zal ontwaren, dat dit in volle overeenstemming is met de gewijde geschriften, en zijn ware aard zou derhalve een genoegzaam bewijs moeten zijn, voor zijnen Goddelijken oorsprong. Hoe kan het valsch wezen, wanneer het overeenstemt met den Bijbel? Hoe ooit kan iemand, welke het eene gelooft, het andere verwerpen? Treedt hier niet dezelfde tegenstrijdigheid aan het licht als waaraan de Joden zich schuldig maakten, welke op hunne beurt de gewijde geschriften van het Oude Testament geloofden, maar terzelfder tijd den Christus verwierpen? Het is zeer duidelijk, dat waar eerst de Bijbel is bewezen waar te zijn, — ieder ding wat in volmaakte harmonie daarmede is, op zijne beurt waarheid moet wezen. En in zoodanige betrekking tot den Bijbel staat de Goddelijke boodschap, waarvan wij thans spreken.

Dit is een onderwerp, waarover niet lichtelijk dient te worden heengestapt. De hoogste belangen staan hier op het spel, — belangen, dierbaarder dan het leven zelve, 't welk slechts een oogenblik duurt. Als God gesproken heeft tegen dit geslacht, wee! wee! — wee dan hen, welke moedwillig hunne ooren sluiten, en hunne harten tegen het woord des Heeren verharden! De wereld ten tijde van den zondvloed was overstroomd door dien vloed, omreden het volk niet op de waarschuwendende stem dienaangaande had gelet. De steden der vlakte gingen in vlammen op, en werden als 't ware begraven in een graf van sulfer, omreden ze de boodschap van God verwierpen. Jeruzalen ging te gronde, omdat ze den tijd harer bezoeking niet kende. En hoe kan de tegenwoordige wereld een soortgelijk verderf ontkomen, onder soortgelijke omstandigheden?

Met deze lessen van gegane eeuwen voor oogen, — laat iedere oprechte ziel de bewijzen der waarheid dezer boodschap der laatste dagen onderzoeken. Een eerlijk onderzoek is toch wel het geringste wat kan worden geëischt voor een onderwerp van zóó uitgestrekte beteekenis.

In 't bijzonder wordt de belangstelling gevraagd van hen, die Godgeleerdheid tot hun studie kozen, en dienovereenkomstig vertrouwd zijn met de bewijzen waarop de Christelijke waarheid is gegrond, — wanneer namelijk ondernomen wordt om aan te toonen dat de boodschap, gebracht door Joseph Smith, ondersteund wordt

door dezelfde bewijzen, als de boodschap door vroegere profeten en apostelen gebracht. Christendom en Mormonisme moeten tezamen staan of vallen. Zoo het bewijs alhier voortgebracht voldoende is voor het eene, dan is het tevens voldoende voor beiden.

DIRECT BEWIJS.

Met „direct bewijs” wordt door Godgeleerden zoodanig bewijs bedoeld, als verschaft door den Heer en Zijn dienstknechten.

Waarheid is het, dat om de Goddelijkheid der zending van Christus te bewijzen, dikwijls naar Zijne wonderen is verwezen. Nicodemus zeide: „Niemand kan deze teekenen doen, die gij doet, zoo God met hem niet is.” (Joh. 3:2). Christus zelf ondersteunde dit gevoelen. — „Maar ik heb eene getuigenis, meer dan die van Johannes; want de werken, die mij de Vader gegeven heeft, om die te volbrengen, dezelve werken die ik doe, getuigen van mij, dat mij de Vader gezonden heeft”. (Joh. 5:36.) „Geloof mij, dat ik in den Vader ben, en de Vader in mij is; en indien niet, zoo geloof mij om de werken zelve”. (Joh. 14:11). Evenzoo: „Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des menschen macht heeft, om de zonden op aarde te vergeven, — zeide hij tot den geraakte: Ik zeg tot u: sta op, en neem uw beddeken op, en ga heen naar uw huis”. (Mark. 2:10, 11). Ten klaarste worden hier de wonderen van Christus gebruikt, om de Goddelijkheid zijner zending te verduidelijken.

In 't oog dient echter te worden gehouden, dat wonderen niet altijd ten bewijze kunnen strekken van Goddelijke autoriteit. De Egyptische tovenaars deden vele wonderen naar 't schein, voor het aangezicht van Pharao, en deden juist daardoor zijn hart van God afwenden. De discipelen der Farizeën ten tijde van Christus, volbrachten eveneens vele wonderen. Men betichtte zelfs Christus van de misdaad, in betrekking te staan tot de machten der duisternis, en daardoor geholpen te worden om de duivelen uit te werpen, 't welk Hem met heilige verontwaardiging deed zeggen: „Als ik de duivelen uitwerp door Beëlzebul, door wien werpen uwe zonen ze dan uit?”

Hier stonden dus wonderen in geenerlei betrekking tot het bijzondere voorrecht dienaangaande van Christus. Eveneens is het duidelijk voorspeld geworden, dat ook de Anti-christ macht om wonderen te doen zoude ontwikkelen, en daardoor velen verleiden. — „Hem zeg ik, wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht, en teekenen en wonderen der leugen.” (2 Tess. 2:9.)

„En het doet groote teekenen, zoodat het ook vuur uit den hemel doet atkomen op de aarde, voor de menschen; en verleidt

degenen, die op de aarde wonen, door de teekenen, die aan hetzelfde te doen gegeven zijn in de tegenwoordigheid van het beest ;" (Openb. 13 : 13, 14.)

Uit deze aanhalingen blijkt duidelijk, dat omzichtigheid noodig is om dergelijk soort bewijzen aan te nemen. Wonderen kunnen zoowel ten bewijze strekken voor de tegenwoordigheid van den Anti-christ, als voor de tegenwoordigheid Gods.

Ook is niet altoos het doen van wonderen noodzakelijk, om Goddelijke bevoegdheid te bewijzen. Iemand kan van God gezondend zijn, om een zeer voorname zending te vervullen zonder toch dit met wonderen te staven. Zoo was het met Johannes den Dooper, welke een zeer belangrijke zending had. Hij kwam om „den weg te bereiden" voor de verschijning van Christus, — en toch is het niet bekend, dat hij zijne zending door wonderen bewees.

Weliswaar werkten Christus en Zijne Apostelen na hem, vele treffende wonderen, zelfs het doen opstaan der dooden. Ze kwamen echter niet zóó herhaaldelijk voor, als somwijlen is verondersteld. Deze Godsmannen toch raakten niet iedereen aan met bovennatuurlijke macht, heelende ieder ziek persoon welke zij zagen, iederen doode doende verrijzen, veranderende alzo de alledaagsch voorkomende gebeurtenissen des levens, in vertooningen wedijverende met de verhaaltjes van de „Duizend-en-een-nacht." Niets daarvan. Hunne wonderen waren, vergelijkenderwijs gesproken, schaarsch, en kwamen slechts bij uitzondering voor. Zoo Paulus, b.v. ten tijde dat hij in Rome gekerkerd was, toen vormden de oude gevangenis muren slechts een armoedige beschutting voor den winter, en zijne vrienden waarschijnlijk niet meer daar zijnde, vroeg hij Timotheüs om hem den mantel te brengen, welke hij — Paulus — te Troas had vergeten, ten huize van een der broederen, Carpus genaamd. (2 Tim. 4 : 13). De hier voorkomende passage is zoo prozaïsch mogelijk, en heeft in 't minst niet met iets bovennatuurlijks te maken. Meer nog, we hooren in 't zelfde hoofdstuk Paulus met ijver pleiten met Timotheüs, om toch vooral bij hem te komen in Rome, omreden hij geheel alleen was. Iedereen behalve Lukas had hem verlaten, en onder andere tegenspoeden, was ook nog deze, dat hij Trófimus te Miléte krank had moeten laten achterblijven. „Erastus is te Corinthe gebleven ; en Trófimus heb ik te Miléte krank gelaten." (2 Tim. 4 : 20.) —

Wordt vervolgd.

Met duizend gulden kan iemand, een ongeloovig hart hebbende, zoover niet komen als een ander, die God vertrouwt, met één gulden.

LUTHER.

DE EINDEN DER WET.

Menigmaal rijzen er vragen op, en ontstaan er geschillen ten opzichte onzer verhouding tegenover de wet. Met „Wet” wordt dan bedoeld de Tien Geboden, of beter gezegd misschien, den vorm waarin in vroegere dagen aan het volk van Israël de wet was gegeven. Zijn wij gehouden die wet na te leven, of hebben wij het recht te vermeenen, dat in sommige opzichten daarvan mag worden afgeweken?

Daar zijn enkele secten, met name de Sabbatthisten en de Zevende-Dags Adventisten welke vooral van het vierde gebod eene nauwkeurige studie hebben gemaakt, en als 't ware iederen tekst hebben nagepluisd, enkel met het doel om de Christenen te doen zien, dat door hen afgeweken wordt van dit gebod op Horeb gegeven.

Eigenaardig is het, om op te merken, dat letterlijk door hen geen enkel geschrift wordt uitgegeven, of altoos is men weer bezig op hetzelfde aambeeld te hameren. Hierin schuilt naar 't schijnt, heel hunne kracht, en toch, we hadden haast gezegd, hoe dwaas en onredelijk is deze manier van voorstelling van de Goddelijke wetten. Bij de beschouwing van Zijne gegevens hebben we altoos in 't oog te houden: Aan wie werden de geboden gegeven, en welke strekking hadden ze?

Wij zouden het b.v. zeer ongewoon vinden, en zonder twijfel ook de Sabbatthisten en Adventisten zelve, wanneer gezegd werd, dat we nu nog besneden zouden moeten worden. — En dit toch was niet minder een uitdrukkelijke wet van God, ofschoon niet juist in de rij der tien geboden opgenomen. Ja, zelfs willen we nog verder gaan en bepaald beweren, dat de zaak der besnijdenis, wanneer die algemeen onder de Christen-volkeren in toepassing werd gebracht, nog dezelfde gevolgen zoude hebben, als het vóórheen onder Israël had, n.l. de algemeene volksgezondheid ten zeerste zoude bevorderen.

Maar we hebben bij 't beschouwen der van God gegevene wetten altoos in 't oog te houden, aan wie ze werden gegeven om te volbrengen, en de Schriften, als Openbaringen Godes, leeren ons duidelijk, dat de wet der Tien Geboden, speciaal beschouwd als wet van inzettingen, met Christus inderdaad verviel. Dat wil zeggen, toen Christus kwam, heeft hij de wet van het Evangelie voor de wet der Geboden in de plaats gesteld, en gaf te kennen, dat thans de tijd gekomen was, om de meer geestelijke beteekenis van 's Heeren bedoelingen te leeren verstaan.

Was onder Israël in vroegere dagen de eisch der wet gelegen in het strikte voorschrift, om zonder over de beteekenis in 't bij-

zonder uit te weiden, toch gehoorzaamheid te verleen, — Christus liet een ander en helderder licht vallen op de strekking der wet, en volvoerde zelve de einden daarvan — met andere woorden, Hij leerde Zijne volgelingen, dat het Godes bedoeling niet was om enkel van het menschedom te eischen, dat ze deze tien met name genoemde inzettingen zouden onderhouden, maar dat in deze Tien geboden elk beginsel was opgesloten, wat de Heere tot plan had Zijn volk te leeren, of nogmaals in andere termen uitgedrukt, Hij liet het overblijfsel van Israël zien, dat de wet van Horeb de eerste beginselen van volmaakte zedekunde bevatte, en dat de gansche inhoud samengevat kon worden in: Hebt God lief boven alles, en uwen naaste als uzelf. — In dien zin wijzigde Hij persoonlijk zelfs sommige der minder duidelijk hun strekking aantoonende instellingen, en zeide b.v., verwijzende naar het zesde gebod: „Gij hebt gehoord dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet dooden; maar zoo wie doodt, die zal strafbaar zijn door het gericht. Doch ik zeg u: Zoo wie ten onrechte op zijnen broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht,” — en even verder, naar aanleiding van het zevende gebod: „Gij hebt gehoord dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. Maar ik zeg u, dat zoo wie eene vrouw aanziet, om dezelve te begeeren, die heeft alreede overspel in zijn hart met haar gedaan.”

Wat blijkt hieruit? Dit, dat Christus het den volke te verstaan gaf, dat niet gedacht moest worden, dat enkel 's Heeren bedoeling lag in de woordelijke uitdrukking der gezegden, maar dat deze uitspraken een middel waren, om het allereerste begin van de lessen van den grooten Opvoeder hen te vertolken, en dat ieder gebod zoo zijne geestelijke of diepere strekking had. Hij gaf hun den geest van de wet te verstaan, en door Zijn voorbeeld bewees Hij hen, welke dingen volbracht moesten worden, en wat van nog veel grooter belang was, uit welke bron de volvoering van 's Heeren wetten moest plaats vinden. Hij bewees dit door Zijn voorbeeld. — Heel Zijn leven was een aaneenschakeling van vragen naar 's Vaders wil om die in waren, reinen, geestelijken zin te betrachten.

Niet in de eerste plaats het uiterlijke kleed, — tegen welker vertooning Hij zoozeer ijverde bij de Farizeën en Schriftgeleerden, maar om de innerlijke strekking van Gods wetten te volbrengen, en die het volk te laten zien, dat was zijn streven. En toen men hem onderhield, dat Hij den Sabbath brak, door met Zijne discipelen door het gezaaide te gaan, alwaar Hij hun toestond aren te plukken en die te eten, ja, dat Hij zelfs niet schroomde om op den Sabbath te genezen, toen antwoordde Hij den Farizeën vol Koninklijke waardigheid, wijl Hij hunne gedachten kende, welke zich

namelijk alleen om de uiterlijke vormen heen bewogen: „Ik zal u vragen: Wat is geoorloofd op de Sabbathen: goed te doen, of kwaad te doen; een mensch te behouden, of te verderven?” — En Lucas verhaalt verder, dat nadat daarop de Heer den mensch met eene dorre hand genas, de Farizeën vervuld werden met uitzinnigheid en overlegden om Hem te dooden. Waarom wilden ze hem dooden? — Omdat Hij den Sabbath had gebroken, en zoodoende volgens Mozes wet des doods schuldig was? — Zeker, dit was wel hun voorgeven, maar inderdaad omdat Jezus een levende aanklacht was van hunne innerlijke verdorvenheid, welke wel angstvallig spiedend de bliken liet gaan, of er ook een *letter* van Mozes' wet werd overtreden, maar nimmer nog zich de in 't verborgen liefdekweekende *meening* van diezelfde wet had afgevraagd.

Neen, de Heer vervulde den zin der wet hier in de hoogste beteekenis, door namelijk gedachtig aan de Goddelijke verhevenheid van Zijns Vaders bedoelingen, werkelijk de naastenliefde in ieder gebod opgesloten, niet alleen te prediken, maar ook te volvoeren. Hij vervulde hier de einden der wet. Hij hield niet krampachtig bekrompen vast aan de doode letter, maar spoorde zooals altijd en overal, de diepte op, en luisterde daardoor naar de geestelijke bedoeling, om n.l. zijnen naaste wel te doen, al was het dan ook op Sabbath.

De mensch, zoo zegt Hij op een andere plaats, is niet gemaakt om den Sabbath, maar de Sabbath om den mensch. Hierin vertolkte Hij, dat toen Vader aan Zijne kinderen op aarde beval, om één dag der zeven te wijden aan lichamelijke rust, Hij — de Vader — zich niet liet leiden door zeltzuchtige gedachten, en daardoor geïnspireerd, den menschen verbood een vinger te verroeren op dien dag, maar dat Hij daarentegen de noodwendige behoefte van Zijne kinderen zag, om één dag der zeven vrij te zijn van hunne dagelijksche zorgen, om zich alsdan in Zijne heerlijkheid te verlustigen.

Het Farizeïsme van onze dagen oordeelt echter nog juist als dat der dagen van voor negentienhonderd jaren, en klemt zich vast aan een woord of aan een letter, en bedenkt in geen enkel opzicht welke innerlijke dankbaarheid wij verschuldigd zouden zijn aan den Gever van alles, wiens liefde ook hierin aan 't licht treedt, om n.l. één dag te geven van kalmte, rust en vree, te midden van zesdaagsche levenszorgen. En ze twist, twist, en twist nog eens of nu wel Zondag de dag is of Zaterdag, en slingert groote Godsoordeelen naar hen, die het wagen om den geest van 's Vaders wetten te volbrengen, en den tijd daarvoor niet berekenen naar de minuten van den zonnewijzer.

Pijnlijk is het te zien somwijlen, hoe nog de hedendaagsche Joden zich angstvallig hoeden voor 't aanraken van vuur op Sabbath; voor 't ontvangen van geld op dien dag enz., nimmer bedenkende, dat deze dingen slechts de natuurlijke belijning hunner plichten was, in verband met het niet koken van hun voedsel, om onnoodig werk te voorkomen, en het speciale verbod van handel te drijven op den rustdag Godes. Wel worden de uiterlijke vormen in acht genomen, en daarop angstvallig gezien, maar of iemand anders thans het voedsel kookt en het vuur aanraakt, en eveneens het geld ontvangt van het toch ten hunnen bate verkochte goed, daar wordt niet op gelet, om reden dat niet valt (?) onder de termen van het breken der wet.

't Zelfde machinale werk zien wij bij sommige Christelijke secten, die — het vasten door Christus voorgeschreven, — nabootsen, door zich angstvallig te hoeden, om eenig vleesch te gebruiken op vastgestelde tijden, maar niet schromen hunne spijzen toe te bereiden met allerlei lekkernij, wat de plaats van het vleesch op misschien oneindig aangenamer wijze vervangt. Dat zijn niet de einden der wet! Dat is nog niet het begin der wet; — neen, dergelijke handelwijze is eene tenietdoening van de wet. De einden der wet werden door Christus volbracht, toen Hij, — den grooten Koning van alles, wars van allen uiterlijken schijn en vertoon, zijn leven doorbracht in goed doen, en ieder gebod van Vader gegeven, in zijne diepste bedoelingen volbracht en onderhield, en aan 't einde daarvan Zijn werk bekroonde, door Zijn bloed voor de verlossing Zijner broederen te doen stroomen. Toen kon Hij werkelijk met het oog op die Goddelijke gegevens zeggen: „Het is volbracht!” Volbracht datgene namelijk wat de Vader Hem in dit opzicht had te doen gegeven. Toen waren de *einden der wet* vervuld en aan Zijne volgelingen vertolkt de redenen van Zijne komst op aarde, en hen tevens verklaard, hoe ook zij, overeenkomstig 's Heeren geboden in de lijn van hunne verplichtingen naar dit werkelijke voorbeeld konden streven, zonder zich enkel te bepalen tot de uiterlijke vormen alleen.

En dit voorbeeld is iets voor de Heiligen der Laatste Dagen, die in alles naar Zijnen wil hebben te vragen en dezelve gehoorzaam willen volvoeren. Laten ook zij vragen naar de einden der wet, en niet de nederdrukkende gedachte koesteren, dat zij zich nimmer aan de zonde zullen kunnen ontworstelen, maar daarentegen bedenken, dat Vader hen in Christus een voorbeeld gaf, niet alleen volkomen waardig, maar ook in elk opzicht voor de zaligheid noodzakelijk om getrouw na te streven. Starende op dat Exempel, kan ook door hen begrepen worden wat de einden der wet beteekenen, en hunne schreden doen richten naar dat schoone en schitterende doel.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

B. TIEMERSMA

VERVOLGING.

„Deze dingen” — zoo zegt Jezus tot zijne discipelen — „heb Ik tot u gesproken, opdat gij niet geërgerd wordt: Zij zullen u uit de synagogen werpen; ja de ure komt, dat een iegelijk, die u zal dooden, zal meenen Gode een dienst te doen. En deze dingen zullen zij u doen, omdat zij den Vader niet gekend hebben, noch Mij.”

Dit was des Heeren voorspelling voor eeuwen geleden, en ze is bewaarheid geworden in den vollen zin des woords. Niet alleen toch hebben ze Hem zelve, dien ze niet kenden, den smadelijken en pijnlijken kruisdood berokkend, maar ook zijne trouwe volgelingen werden gehaat en eveneens ten bloede toe vervolgd, zoodat ons de geschiedenis leert, dat na 's Heeren heengaan, eveneens bijna geen enkele zijner Apostelen den marteldood ontquam. Standvastig en getrouw echter zijn ze gebleven, die helden, voor hunne overtuiging, en thans, na zoovele jaren, vlecht de nagedachtenis van natiën en volkeren een stralenkrans hen om de slapen.

Vervolging echter, — zoo is op een andere plaats voorspeld — zal altijd het lot zijn van den getrouwe, en zoolang nog de vorst der duisternis eenige macht behoudt over de kinderen der wereld, zoolang zal hij de gemoederen der volkeren opzweepen, om de ware geloovigen tot een voorwerp van algemeene haat en verachting te maken.

Ook thans weer openbaart zich dit op zeer duidelijke wijze. Was voor een paar jaren geleden het Duitsche volk opgehitst door dien Satangeest, tegen de Heiligen der Laatste Dagen, en bewerkstelligde hij daar, dat moeitevolle tijden moesten worden doorgemaakt, thans is het Engeland, wat de afvallige „zoon van den morgen” tot zijn operatieveld heeft gekozen. Treurig en zorgelijk met het oog op de toekomst zijn de berichten, die af en toe vandaar tot ons komen. Freece, een afvallige Heilige, iemand die zonder twijfel door eigen overtredingen niet het Evangelie heeft kunnen blijven leven, is uit Amerika gekomen, en gewapend met al den laster van voor jaren her, in verband met al de schunnige verhaaltjes, — waarom deze nader aangeduid, zij zijn ons allen

toch zoo goed bekend — heeft het Engelsche volk tegen de Heiligen in 't harnas gejaagd. En — weten we 't niet bij ondervinding? — een geopend oor is voor zoiets altoos te vinden. De toestand in Engeland is intusschen tamelijk critiek geworden. Voor ongeveer vier maanden geleden te Liverpool aangevangen, heeft de vervolging zich gaandeweg uitgebreid over het gansche land, en de kerkelijke hartstochten zijn terdege aan het blaken gezet. Te Birkenhead, nabij Liverpool, heeft de haat van het door de geestelijken opgezweepte volk aanleiding gegeven tot ernstige ongeregelheden. Na afloop van eene vergadering trok een opgewonden menigte naar het vergaderlokaal en begon het huis met steenen te bombarderen. Toen de politie den ruwen troep uiteen wilde jagen, ontstond er een hevig gevecht. Eindelijk arresteerden de agenten vijf der grootste belhamels en in tierenden optocht ging het naar het politie-bureau. Later echter werden de gearresteerden weer vrij gelaten.

Op 30 April was er door de saamverbonden Mormonenhaters eene vergadering belegd te Londen, in het zoogenaamde stadhuis van Holborn. Een bisschop van de Engelsche staatskerk was de voorzitter. Ook Hans Freece, de uit Amerika overgekomen speciale kampvechter, was daar. Men beweerde, dat de Mormonen niet alleen nog veelwijverij leerden, maar ook tevens nog in practijk brachten, en met klem werd er op aangedrongen eene motie aan te nemen, waarin den Minister van Binnenlandsche Zaken verzocht werd, zijne volle aandacht te schenken aan de Mormoonsche propaganda in Engeland, teneinde zoodanige maatregelen te beramen, als hem oorbaar mochten voorkomen. Verder kon men natuurlijk niet gaan. Ongetwijfeld zou men hem daartoe gaarne hebben willen dwingen, maar dat kon van zelf niet.

De aanneming van deze motie was, — dit spreekt — van te voren als zeker te beschouwen, 't was toch eene vergadering speciaal voor dat doel belegd. Wel waren er eenige tegenstanders, maar deze kwamen natuurlijk niet in tel. Toch zijn enkele courantenverslaggevers krachtig in verzet gekomen tegen de willekeurige handelingen van de Engelsche saamverbonden Mormonenbestrijders, en wel in 't bijzonder William Stead, verbonden aan de *Daily Express*, eene der grootste Engelsche nieuwsbladen, en hij brandmerkte hunne handelingen als een „veldtocht van onverdraagzamen en huichelaars.” Te midden der ziedende hartstochten op deze vergadering echter ging zijn stem verloren.

De *London Express*, een ander voornaam nieuwsblad in Engeland, telegrafeerde om inlichtingen aan President Jos. F Smith, en zijn (President Smiths) antwoord, eveneens per draad verzonden, luidde als volgt:

„De aanvallen als vermeld in uw telegram, berusten absoluut „op totaal onware gronden. Meervoudig huwelijk is *verboden*, „zoowel door de Mormoonsche Kerk, als door de wetten van Utah. „Geene vrouwen, noch meisjes worden door de Kerk hier gebracht, „zoomin van Engeland als van alle andere natieën, en in 't bijzonder „niet voor immoreele doeleinden.' De loopende geruchten zijn „zonder eenigen grond. Eerlijk onderzoek zal zulks bevestigen. „Alle emigratiën van Engeland hebben plaats onder parlementair „toezicht. De „*White Star*''- en de „*Dominion*''- lijnen, gebruikt voor „Mormoonsche" emigraties, hebben verslagen, welke overeen- „stemmen met die, welke gehouden zijn op het hoofdkwartier te „Liverpool, en kunnen elke bijzonderheid vermelden, aangaande „iederem emigrant. Staats-ambtenaren alhier zullen informaties „verstrekken ten opzichte dezer zaken, wanneer namen worden „genoemd. Wij stellen ons bereid iedere hulp in dit onderzoek te „verschaffen. Brief volgt. Elke verdere informatie zal bereidwillig „worden verstrekt, indien zulks wordt verlangd.

JOSEPH F. SMITH,
*President der Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen.*

Ter bevestiging van de waarheid van bovenstaande werd door den Gouverneur van Utah, William Spry, het volgende er aan toegevoegd:

„Uw telegram van heden, geadresseerd aan den president der „Mormoonsche Kerk", heb ik gelezen. Het daarop gezonden „antwoord geloof ik de waarheid te zijn. In 't belang dier waar- „heid en billijkheid stel ik voor, dat de namen der Engelsche „meisjes, waarvan gesproken, zullen worden verstrekt, en ik bied „vrijwillig mijne diensten aan, om te zorgen, dat de betrokken „personen alsdan zullen worden ondervraagd door betrouwbare „ambtenaren der wet, en de resultaten daarvan, aan u medegedeeld."

WILLIAM SPRY,
Gouverneur van Utah.

Van welken invloed deze telegrammen nu zullen zijn op de verhitte gemoederen in Groot-Brittannië, zal de toekomst nog moeten leeren.

Wij echter, broeders en zusters, kunnen in deze dingen zien, een gedeelte van de „teekenen der tijden," en ons tevens bevoorrecht achten in Holland te leven, waar tot dusver het zwaard der vervolging nog in de scheede bleef. 't Eenige wat wij kunnen is niet te vertragen in den gebede, en bij Vader in den Hemel een voorspraak zijn voor onze mede-Heiligen in Engeland opdat het vooroordeel aldaar verbroken mag worden, en Zijn volk gelou- terd uit deze beproeving mag te voorschijn treden.

WETENSWAARDIGHEDEN OMTRENT NEW-YORK.

- Elke seconde komen vier bezoekers te New-York aan.
- Elke tweeneveertig seconden arriveert een landverhuizer.
- Elke tweeneveertig seconden arriveert eveneens een personentrein.
- Elke drie minuten wordt er iemand gearresteerd.
- Elke zes minuten wordt er een kind geboren.
- Elke zeven minuten is er eene begrafenis.
- Elke dertien minuten stappen er een paar het huwelijksbootje in.
- Elke tweeneveertig minuten ontstaat er een nieuwe handelsfirma.
- Elke achtenveertig minuten is er brand.
- Elke achtenveertig minuten verlaat ook een schip de haven.
- Elke eenenvijftig minuten verrijst een nieuw gebouw.
- Om de zeven kwartier wordt er iemand door een ongeval gedood.
- Elke acht en een half uur is er eene echtscheiding.
- Elke tien uren pleegt iemand zelfmoord.
- Elken avond wordt in de verschillende restaurants 1.250.000 dollars uitgegeven voor maaltijden.
- Elken dag vermeerderd het aantal vaste inwoners te New-York met driehonderd en vijftig.

VRIENDELIJK VERZOEK.

Wij gevoelen ons genoodzaakt een enkel woord te richten tot enkelen onzer abonne's. Daar sommigen in 't verleden hunne liefde tot ons Tijdschrift hebben betoond, door op onze vriendelijke aanmaning daartoe, bereidwillig hunne achterstallige abonnementsgelden te voldoen, zijn anderen echter daarin nalatig gebleven. En toch zouden wij zoo gaarne zien, dat *iedereen* van hen die ons tijdschrift geregeld ontvangt, gewillig was, om datgene te betalen, wat hij of zij van rechtswege dienaangaande schuldig is. Heiligen der Laatste Dagen en vrienden van „De Ster”, wij geven niet meer dan een staaltje van onzen plicht, wanneer wij ons verschuldigd abonnementsgeld betalen. Niemand zou zijne schuld langer laten oploopen dan één jaar. Wij hebben de vorige week, aan al de gemeente-presidenten der onderscheidene vertakkingen, lijsten gezonden, waarop de naam van ieder abonné, welke De Ster door middel van de zendingen ontvangt, voorkomt, zoodat elkeen gewaar kan worden hoeveel hij of zij schuldig is, en wij verzoeken nogmaals dringend: — betaalt uwe penningen, zoodat u op 't zedingskantoor te Rotterdam niet meer in 't krijt staat dan voor den loopenden jaargang.

En in betrekking tot hen die De Ster per post ontvangen het volgende. Zendt uwe schuld in, per postwissel aan 't adres: B. G. Thatcher, Rotterdam, Crooswijksche Singel 7b. Wij hadden 't haast met hoofdletters doen zetten, maar achten dit bij nadere beschouwingen bij *onze* inschrijvers toch niet noodig, is 't wel?

Ook aan onze buitenlandsche inteekenaren is een woord van dringende vermanig niet verspild. Wij hebben kortgeleden een nieuw stelsel van boekhouding ingevoerd, en iedere inteekenaar in het buitenland heeft een blauwe kaart gekregen, waarop alle betalingen worden geboekt. En . . . deze blauwe kaarten, hoe mooi van kleur ook, zien er allertreurigst uit. Uwe money-orders en postwissels zullen eveneens van harte welkom zijn. Wij hebben te Salt-Lake-City een agent, n. l. Frank I. Kooyman en te Ogden H. B. Denkers, en beiden stellen zich gaarne bereid om uwe betalingen in ontvangst te nemen. Zij zullen zich zelfs geveleid gevoelen, wanneer ge hun, zonder daartoe in 't bijzonder door hen te worden aangespoord, met uwe betalingen vereerd. Zie, nu hebben we met een praatje over dit prozaische gedeelte van onzen arbeid, haast een heele bladzijde vermorst, welke zooveel beter op andere wijze had besteed kunnen worden. Zullen wij 't nu doen broeders en zusters, en ook in deze zaak toonen, dat wij Heiligen der Laatste Dagen zijn? Wij beloven u, wanneer binnenkort uwe gelden binnenstroomen — en dit stellen wij ons nu vast voor — dat we u openlijk wederom in De Ster eene hartelijke dankbetuiging zullen geven.

EENIGE VRAGEN AAN HEN, DIE VERMEENEN DEN ZEVENDEN DAG TE MOETEN HOUDEN.

---

1. Als van de Christenen geëischt is den zevenden dag te houden, of met andere woorden, den Joodschen Sabbath, waarom veroorlooft gij uzelfen dan om op dien dag van uwe huizen verwijderd te zijn, wijl toch het gebod dienaangaande zegt, tot hen aan wie deze wet was gegeven, dat dit niet geoorloofd was? Ex. 16:29.

2. Als gij één Sabbath houdt, — den zevenden dag n. l. — waarom houdt ge ze dan niet allen, — met name het zevende jaar of Sabbathjaar en het Jubeljaar? Wie gaf u de bevoegdheid, alleen den zevenden dag te verkiezen, en niet die andere daarmee samenhangende dagen? Lev. 25 : 1—22.

3. Als van de Christenen verlangd is den zevenden dag stipt te houden, hoe zou dan ieder in 't leven kunnen blijven in de koude landen? Ex. 35 : 1—3.

4. Is het de plicht der Christenen, ieder ter dood te brengen, welke den Sabbath breekt? Num. 15 : 32—35. Zoo ja, wie zal dan de publieke scherprechter zijn? Zoo niet, waar blijft ge dan met de wet? Ex. 35 : 2.

Zoo ge zegt, dat de opgelegde straffen zijn afgeschaft, dan moet de wet eveneens zijn afgeschaft. Beweert ge daarentegen dat de straffen nog steeds worden gevorderd, maar dat ook die evenals de Sabbath zelve, niet worden ten uitvoer gebracht, dan is ook de geheele Sabbathwet door uzelfen verbroken, en is er geen enkele Sabbathvierder op heel de aarde, welke de wraak der gebroken wet kan ontkomen.

5. Houdt ge den Joodschen Sabbath? — Niet kunstmatig toch, niet waar? — Houdt ge rust? Eet ge geen voedsel, toebereid door middel van werk en vuur in overtreding met de wet? Ex. 20 : 8-11. 35 : 1—3. Offert ge ook brandoffer als in de wet van ouds geboden? Num. 28 : 3-10.

6. Verblijft ge den geheelen dag in uw huis, — zooals reeds gezegd? — Zoo ge den dag niet houdt in overeenstemming met de daaraan verbonden instellingen, ge houdt dien dan in 't geheel niet. Zoo ge beweert n.l. dat een gedeelte der wet daaromtrent is weggedaan, drijft u dat meteen tot de gevolgtrekking dat dan heel de wet moet hebben opgehouden. Ontkent ge daarentegen dat iets ook maar van de wet is voorbijgegaan, zoo oordeelt ge uzelfen, wijl ook gij niet in den vollen eisch verblijft. Welken weg wilt ge nu kiezen?

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand April werden er in deze Zending 19 personen gedoopt, n.l. 5 in de Amsterdamsche, 2 in de Arnhemsche, 2 in de Groninger en 10 in de Rotterdamsche Conferentie.

Er werd 2895½ uur besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, 1536 uur aan het verspreiden van lectuur. Er werden 6172 Evangeliegesprekken gehouden, 32335 traktaten en 4693 boeken uitgegeven. Ouderling O. T. Parker heeft het grootste aantal uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, n.l. 179½, en Ouderling D. H. Cannon aan het verspreiden van lectuur, n.l. 45. Ouderling John E. Everett had de meeste Evangeliegesprekken, n.l. 254; hij heeft ook de meeste traktaten uitgegeven. Ouderling E. A. Heninger verspreidde de meeste boeken, n.l. 388.

VERSLAG DER LUIKSCHER CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche Conferentie te Luik is gehouden op j.l. Zondag 7 Mei. De eerste vergadering had plaats te Seraing, en begon om twee uur des namiddags. Ongeveer 60 personen waren aanwezig. Nadat gezongen, gebeden en nogmaals was gezongen, bedienden de Ouderlingen L. T. Reed en C. R. Collings het Heilig Avondmaal. Pres. D. E. Ostler sprak hierna eenige woorden van welkom tot de aanwezigen, waarna door hem de autoriteiten der Kerk en die der Zending werden voorgesteld, welke als naar gewoonte door allen werden goedgekeurd en erkend. Hierna bekwam Ouderling R. J. Ashton het woord, welke sprak over de duisternis die in de wereld heerscht ten opzichte van het Evangelie. Aangaande dit onderwerp maakte hij enkele duidelijke vergelijkingen. Door Ouderling L. J. Cannon werd behandeld de Goddelijkheid der zending van Joseph Smith. Ouderling G. C. Brown verwees naar Matth. 6 : 33, sprekende over het: „Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid”. Zendings-President B. G. Thatcher, zijnde de laatste spreker, behandelde de opstanding der dooden.

De tweede vergadering werd des avonds 7 uur te Luik gehouden. Ouderling H. R. Hulshoff behandelde in 't kort het leven van den Apostel Paulus, alsmede de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid. Nadat er een solo was gezongen in de Fransche taal door Ouderling J. M. Gray, besprak Ouderling J. B. Flint de herstelling van het Evangelie. Ouderling Gray bovengenoemd, thans het woord voerende, toonde aan dat het Gode welbehagelijk was, om in eenvoud en liefde te leven. Tevens sprak hij enkele woorden in betrekking tot de vervolging der Heiligen. Zendings-President B. G. Thatcher was de volgende spreker. Als onderwerp behandelde hij den waren doop van Christus. Hij bewees aan de hand der Schriften, dat zonder eerst gereinigd te worden, niemand in het Koninkrijk Gods kan ingaan. Pres. Ostler sprak daarna eenige slotwoorden, en maanden allen aan, niet als Judas ontrouw te worden, maar daarentegen standvastig te blijven ten einde toe. Vele vrienden, vreemdelingen en leden waren op deze vergadering aanwezig.

Nog werden verder enkele bijzondere vergaderingen gehouden, en wel als volgt: Op Vrijdag 5 Mei te Lille in Frankrijk, Zondagmorgen 7 Mei te Verviers, België, en Maandag 8 Mei te Brussel. Alle deze vergaderingen waren goed bezocht, en overal werd de Geest des Heeren in ruime mate genoten. In de vergadering te Lille werden drie nieuwe leden bevestigd.

J. M. GRAY, *Secretaris*.

„Daar is geen ding zoo schoon en groot,
Of 't is begonnen met veel nood,
Geen ceder op den Libanon,
Die niet als kleine spruit begon,
Geen stad zoo prachtig en zoo stout,
Die niet uit hutten werd gebouwd;
Geen man zoo kundig en geëerd,
Die 't A B C niet heeft geleerd.
En daarom vrienden! laat niet af,
Ofschoon 't begin wat moeite gaf;
Houdt vol, met onverdroten vlijt,
De Heer geeft zegen op Zijn tijd,
Vangt gij met God den arbeid aan,
Dan is reeds 't halve werk gedaan.”

Ieder mag in zijn kring verzekerd zijn, dat het volbrengen van het minste en geringste dagwerk Gode even welgevallig is, als had hij Hij zelf daarover met hem gesproken, en het hem tot een stellig gebod gemaakt.

LUTHER.

OVERLEDEN.

Op 1 Mei 1911 is te Brussel overleden: Broeder Nicolaas v. d. Hoeven. Hij werd geboren op 15 Juli 1846, gedoopt 28 Maart 1909 door Ouderling E. E. Smith, en op denzelfden dag bevestigd door Ouderling Louis Fetzer.

INHOUD.

Getauigenissen van het Evangelie	Blz. 145	Eenige vragen aan hen, die ver-
De einden der wet	„ 149	meenen den zevenden dag te
Vervolging	„ 153	moeten houden . . . . .
Wetenswaardigheden omtrent		Blz. 157
New-York	„ 156	In ons eigen Zendingsveld . . . . .
Vriendelijk verzoek	„ 156	„ 178
		Verslag der Luiksche Conferentie „ 159
		Overleden . . . . .
		„ 160

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.